

Arbejdsgiverforening, stedfortrædende arbejdsgiverrepræsentant og rådgiver. Kontorchef *Aa. Tarp*, Dansk Arbejdsgiverforening, rådgiver.

Fagforeningsrepræsentant og rådgivere for denne:

Sekretær *Sv. Bache Vognbjerg*, Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund, arbejderrepræsentant.

Sekretær *Verner Sørensen*, Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund, rådgiver.

Forbundsformand *Henry Hansen*, Dansk Tømrer-Forbund, rådgiver.

International konsulent *Peer Carlsen*, Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund, sekretær og tolk for fagforeningsdelegationen.

Endvidere deltog økonomisk rådgiver ved Danmarks faste Mission ved De forenede Nationer i New York *Bjørn Harry Olsen* og fuldmægtig *Mogens Knud Isaksen*, udenrigsministeriet, i enkelte møder i den komité, der behandlede spørgsmålet om ILO og teknisk bistand.

Konferencens åbning.

Konferencen åbnedes af styrelsesrådets formand, regeringsrepræsentanten for Japan, ambassadør *H. E. Mori Aoki*, der fremhævede konferencens rolle med henblik på tilvejebringelsen af et omfattende program for udbygningen af ILOs tekniske bistandsarbejde i udviklingslandene og anførte, at de drøftelser som ville finde sted med hensyn til belysning af ILOs rolle ved industrialiseringen, ville tjene til at lette og begunstige samarbejdet med den nyligt oprettede organisation under De forenede Nationer med industrialiseringsopgaver (UNIDO).

Styrelsesrådets formand omtalte endvidere i sin åbningstale de enstemmige konklusioner fra det arbejdsudvalg, som af styrelsesrådet havde været nedsat for at overveje ILOs program og struktur og citerede følgende passus fra arbejdsudvalgets rapport: „ILO har i tider med politisk spænding et dobbelt ansvar, idet organisationen dels skal opretholde de fundamentale krav om menneskelig frihed og værdighed

dels skal begrænse den internationale spænding ved at sikre størst muligt fortsat samarbejde med henblik på gennemførelse af organisationens målsætning. Det er de delegeredes pligt stadigt at have dette ansvar i tankerne og det er en pligt for konferencens præsident at sikre, at konferencen ikke tilsidesætter disse principper“. Ambassadør Mori tilføjede, at konferencen havde en befæstet tradition med hensyn til det ansvar, der påhvilede den. I den øjeblikkelige krisesituation — krigen mellem Israel og de arabiske lande var brudt ud få dage forinden — havde dette ansvar fået øget vægt. Han havde tillid til, at de delegerede ville være sig dette ansvar bevidst og herved sikre, at konferencen inden for sit felt kunne medvirke til at begrænse den internationale spænding og derved blive et skridt fremad mod organisationens grundlæggende mål.

Efter forslag af regeringsrepræsentanterne Kiano (Kenya), Pavlik (Czekoslovakiet), Weaver (USA) Huidobro (Chile) og Manickavasagam (Malaysia) og Azimi (Iran), arbejdsgiverrepræsentanterne Waline (Frankrig), Nasr (Libanon) og Ghali (Tunesien) samt fagforeningsrepræsentanterne Mori (Schweiz) og Solomon (Æthiopien) valgtes derefter den æthiopiske regeringsdelegations leder, social- og egnsudviklingsminister Getahun Tesemma enstemmigt som præsident.

Til vicepræsident valgtes Troclet (regeringsrepræsentant, Frankrig), Østberg (arbejdsgiverrepræsentant, Norge) og Abid Ali (fagforeningsrepræsentant, Indien).

I sin indledningstale kom præsidenten ind på de store problemer af strukturel karakter, som ILOs vækst fra en medlemskreds på 40 lande i 1919 til 119 lande i 1967, nødvendigvis måtte medføre. Han fandt at spørgsmålet om ILOs program og struktur, som i de sidste år var blevet analyseret i et arbejdsudvalg under styrelsesrådet, og hvorom der til konferencen forelå en fjerde rapport, var af fundamental betydning. Dels fordi det optog sindene hos mange af de delegerede, dels fordi det var vigtigt, at en organisation, der skal garantere størst mulig social retfærdighed og fremme freden, må kunne støtte sig på et effektivt arbejdende organisationsapparat. Man skulle i sine overvejelser af dette problem ikke fortabe sig i det historiske, men stræbe mod at